

Значна частина учених на протязі багатьох років, а інколи навіть десятиліть працює над неактуальними темами й по суті нічого не дає виробництву.

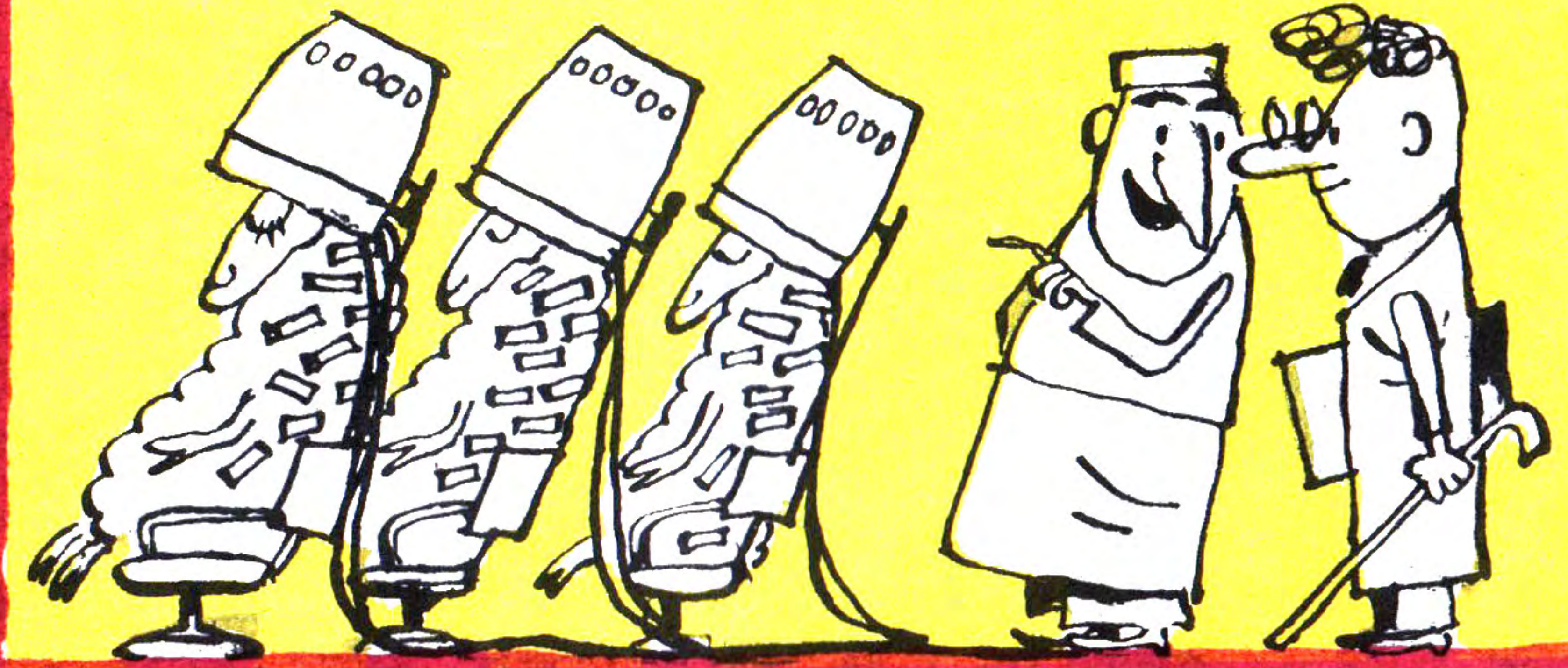
(З доповіді міністра сільського господарства СРСР т. Воловченка на лютневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

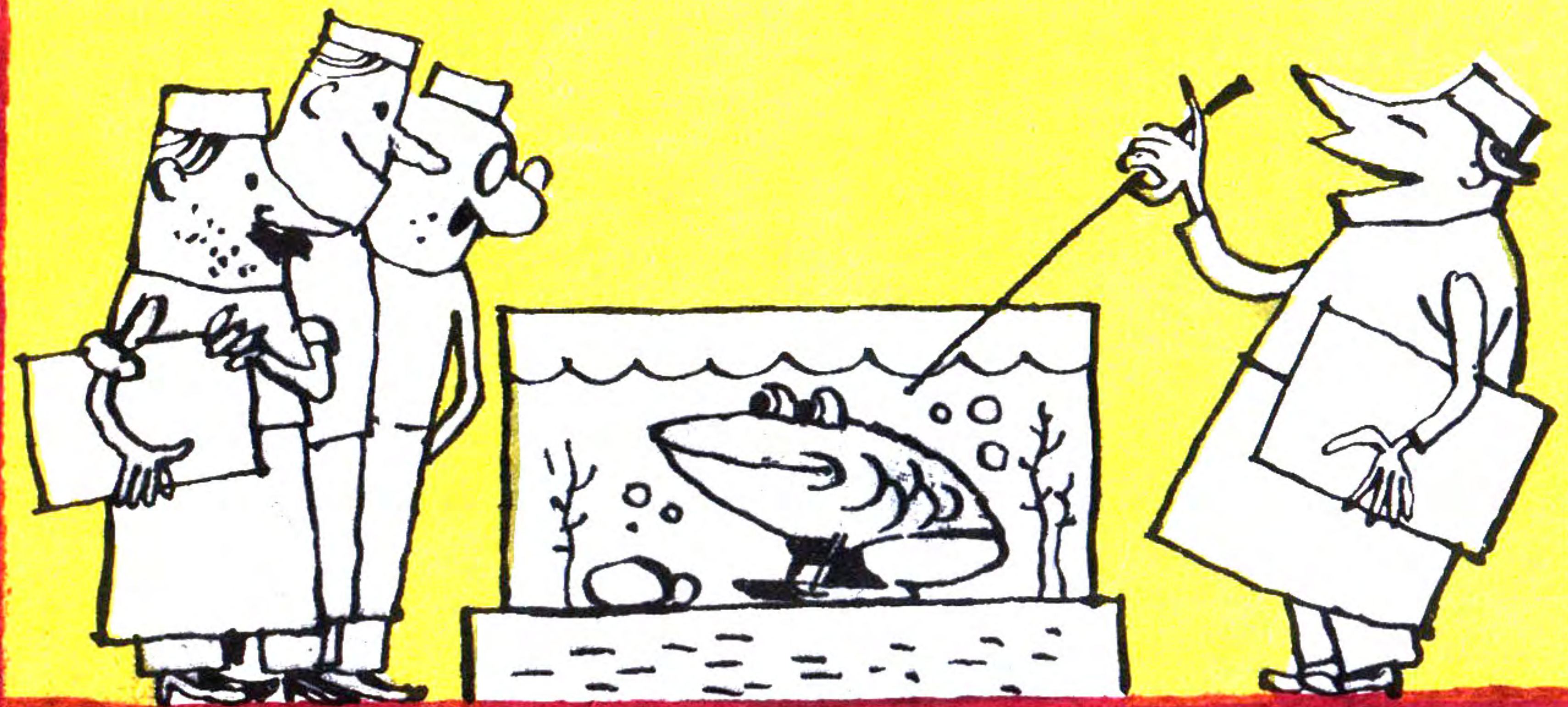
— А я таки вірю, що на вербі груші ростимуть.

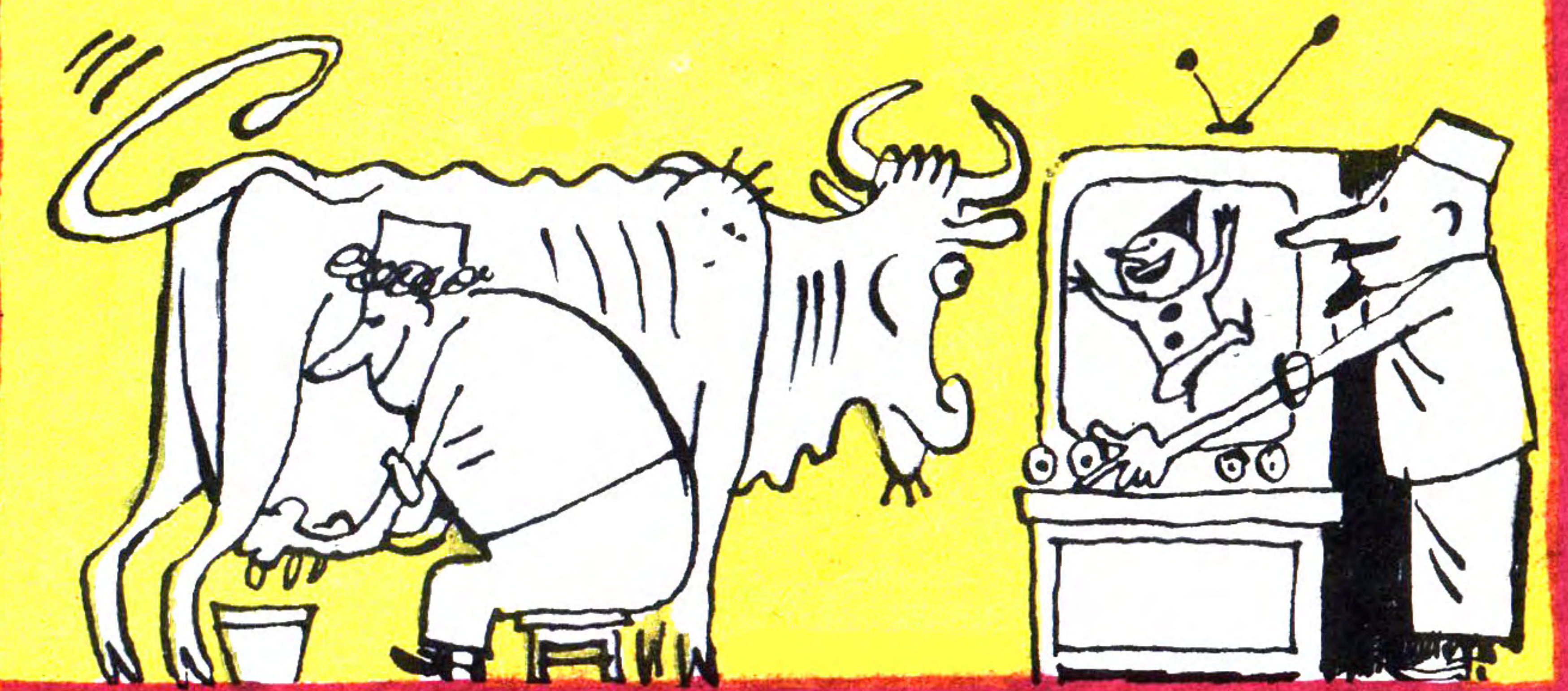
— Це ми виводимо нову породу каракулевих овець.

— Багаторічна праця нашого відділу увінчалася великим успіхом: нарешті ми вивели дзеркальну жабу.

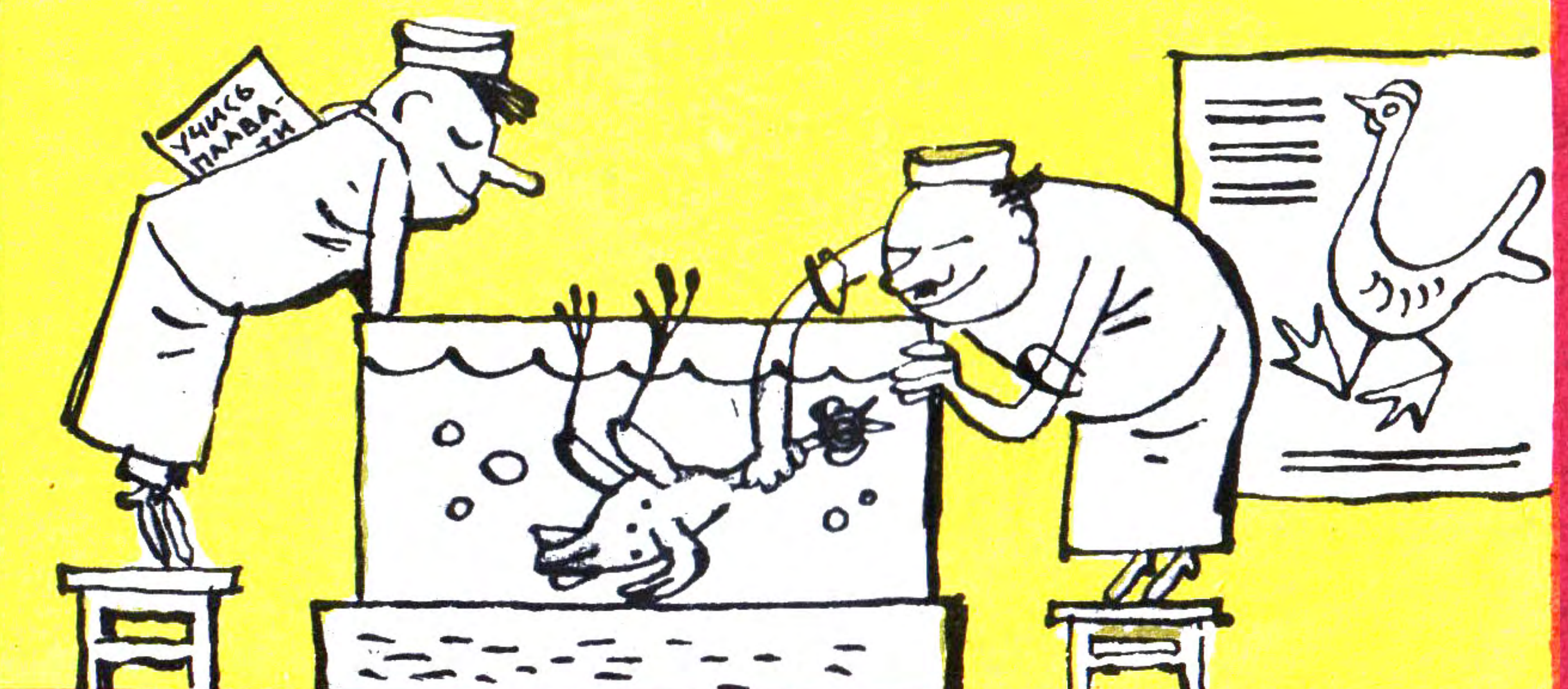
— Тема наших досліджень: вплив телебачення на поведінку корови під час доїння...

— Мета цілого мого життя — виростити солоні огірки.

— Ще трохи і ми зробимо з курки водоплавну птицю.

ЕНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
(у поперечному розрізі)

перешць

№ 6 (521). РІК ВИДАННЯ XXIV

Ціна 10 коп.

КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1964

Він десь тут..

— Громадяни судді і ви, громадяни народні засідателі! Я не, в правдоуюсь...
Я знаю, що я винен, і знаю, що судите ви мене по всій строгості законів і справедливо. Воно, канешно, могло ще й не так закінчитися. Коли б не оцей громадя-

нин, котрий при погонах старшого сержанта міліції, то ви б судили мене як вбивцю.
Так, так! Я чесний чоловік, батько трьох дітей, в білих арміях не служив, під судом і слідством ніколи не був і ралпом — вбивця! Що ви на це скажете?
А було діло так. Та там, як сказати, то й діла того було на ко-

пійку, але через тую копіюку тисячі морозилися. Банк нам платить тільки 7, 13, 22 і 28 числа кожного місяця... А тут короткий день. А в «Сільгосптехніці»...

Я по суті, я по суті! Не перебивайте мене, я все вам розкажу, як на словіді. Дайте виговоритися, бо на душі так накипіло, що я мало вбивцю не став.

Отож, цей громадянин, оця потерпіла, так би мовити, сторона мала мені на нарядах закарлючку... Вибачайте, підпис мені мав поставити. Закар... підпис і все! Тоді у банк, а машини мої всі на базі ще з вечора напоготові чекали.

Я з ним, з цією потерпілою стороною, ще напередодні по телефону домовився, і він мені соловейком... Вибачайте, я по суті, і він мені соловейком так у трубку співає: «Приїздіть завтра зранку, ми починаємо з дев'ятої. Підпиші, і все буде в ажурі».

Я дякував, я ж дякував! Ну, думаю, діловий чоловік. Він же мене рятуює. День хоч і короткий, але ж весь попереду. Я ж майже шість годин матиму попереду. А за шість годин знаєте, скільки можна встигнути?

Словом, без п'яти дев'ять я вже там. Третій поверх, триста шістдесят друга кімната. Його, цього громадянина, цієї потерпілої сторони, стало бутъ, ще, канешно, нема. Ну, я й не дуже поки що турбуюсь, гуляю коридорами.

Десь о пів на десяту заглянув я до цієї кімнати № 362. Пальто висить, його нема. Ну, думаю, вишов чоловік на хвилинку чи викликали. Різні буває. Гуляю.

Десята година... Знову потикаюся — нема. Пальто висить, папери на столі розкидані, а його нема. Вже на одинадцять звернуло. Нема.

Підходить якась дамочка з оберемком бамаг: «Ви кого чекаєте?» — «Та оцього ж товариша, з триста шістдесят другої кімнати». — «Він десь тут!» І побігла. Я гуляю. Вже одинадцять година. Заглядаю в кабінет — пальто висить, його нема. Ходив я, ходив, курив, курив, тоді не витримав, заглянув у сусідню кімнату. «Ви не знаєте, де цей товариш з триста шістдесят другої кімнати?» — «Він десь тут», — відповідають. Чекаю...

Вже на дванадцять звернуло. Зайшов я ще в одну кімнату. Ка-

жуть: «Він десь тут. Тільки що був». Хотів я знову йти пантурувати у нього під дверима, коли один товариш каже: «А ви загляньте на четвертий поверх, у чотириста сімнадцяту кімнату, може, він там». Піднімаюся на четвертий поверх, заходжу у чотириста сімнадцять... Там накурено, стлів не видно. Але живі люди є. Чую, суперечка йде, кому, в якому секторі сидіти. Зрозумів я, що футбольні квитки ділять.

Питаю: «Такого-то й такого-то тут нема, часом?» Подивилися на мене так, ніби я з місяця вправ, кажуть: «Тільки що був. Він десь тут». Пішов я, чую котрийсь услід мені каже: «Дивак, їй-богу, короткий день, а він ходить по кабінетах, вчорашнього дня шукає».

І тут-то я й справді відчув, що день короткий, вже перша година, а закар... пробачте, підпису на моєму папірці й досі нема. Спускаюся на третій поверх, знову потикаюся у триста шістдесят другу кімнату... І що ви думаєте? Застаю! Застаю, сидить оцей громадянин за столом, оця, значить, потерпіла сторона, папірцями шарудить. Я так зрадів, ніби рідного

ТУТ..

тата побачив. І забув про всі свої обиди, папірця наперед виставляю: «Підпишіть, любий мій!» І він начебто зрадів, каже: «Одну хвилиночку, любий мій, мене начальник викликає, зараз повернусь і все буде в ажурі». Ну, думаю, хвилиночка сюди, хвилиночка туди вже нічого не вирішує. Чекав більше, почекаю менше. Пішов він. Я чекаю. Чекав, чекав, а тоді знову почав по кабінетах нікати. І в кожному кабінеті мені відповідають: «Був — пішов». «Тільки що був». «Він десь тут».

Нарешті якась добра душа сказала мені: «Він пішов у буфет. Це на першому поверсі». Біжу і я в буфет. У буфеті пусто, тільки буфетниця тарілки рушником витирає. Я до неї: «Був тут який-то й такий-то?» Вона: «Тільки що був. Кефір пив, я ще й пляшечку не прибрала». Подивився я на пусту пляшечку з-під кефіра, і попливли в мене перед очима зелені кола.

Боже мій, боже! Що ж його робити? Уже ж друга година дня і день короткий, і тепер у банк можна потикатися аж через шість днів! Це ж майже тиждень пропав... Пробачте, громадяни судді, і ви, громадяни засідателі, я по суті, я вже закінчую... Ні, думаю, я його таки мушу впіймати сьогодні! І побіг я сходами на третій поверх. До третього не добіг... На другому ми з ним зіткнулися. Він у пальті, в шапці, з папчочкою під пахвою. «О-о-о, любий мій! Я дуже поспішаю. А ви вже в понеділок зранку до мене, і все буде в ажурі. Розумієте, сьогодні короткий день». Останнє, що я подумав: «Він у тебе зараз буде короткий, негіднику» і схопив його за пельки. Що було далі — погано пам'ятаю. Ну, там, у протоколі, все записано... Знаю тільки, що коли б не цей громадянин при погонах старшого сержанта, судили б ви мене сьогодні як убивцю...

Суд пішов на нараду.

* * *

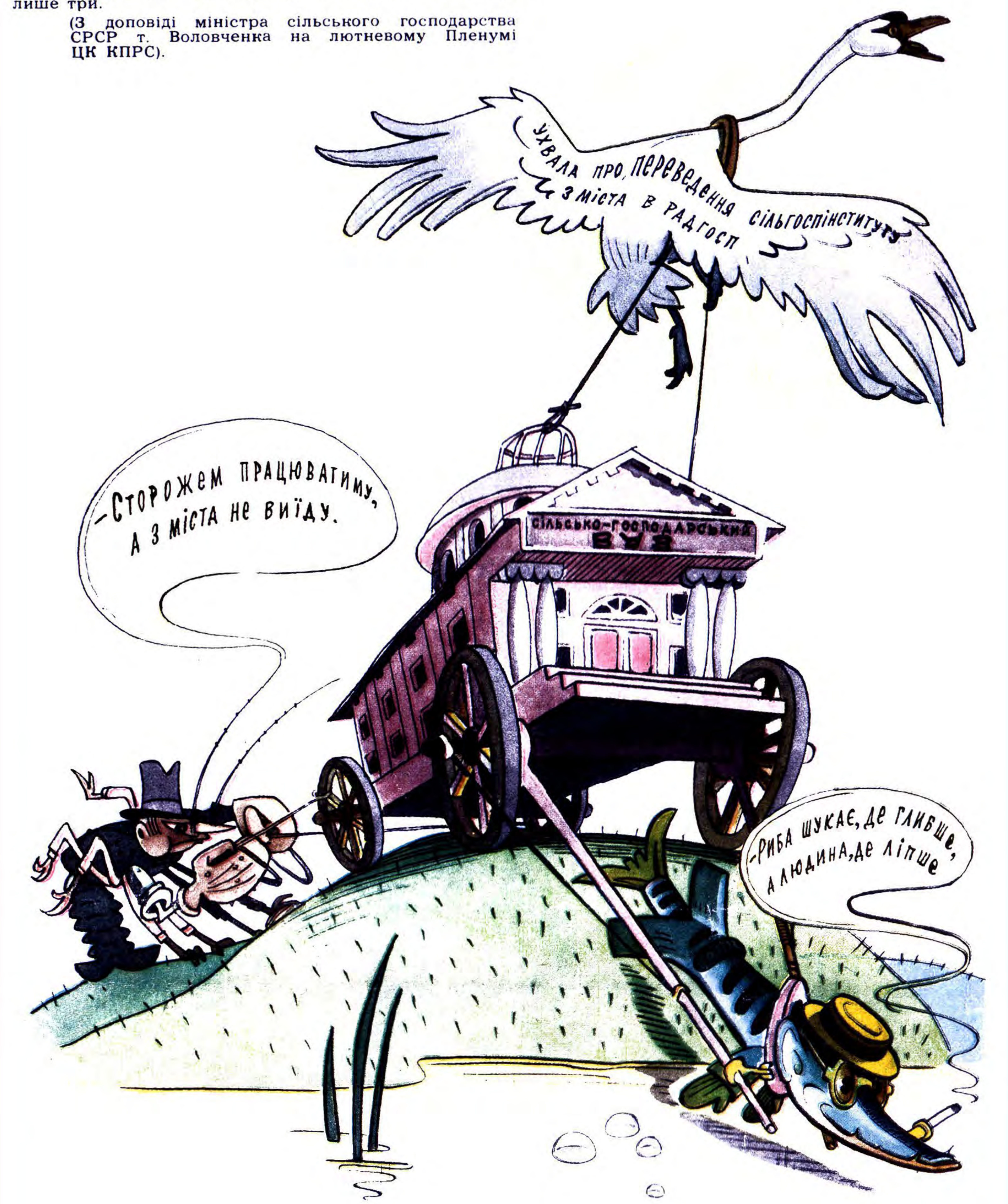
А як на мене, то я б виправдав цього забіяку поневолі. На його місце я посадив би «потерпілу сторону».

Дуже шкода, що в Карному кодексі немає статті, по якій притягали б до відповідальності за розкрадання часу...

Микола БІЛКУН.

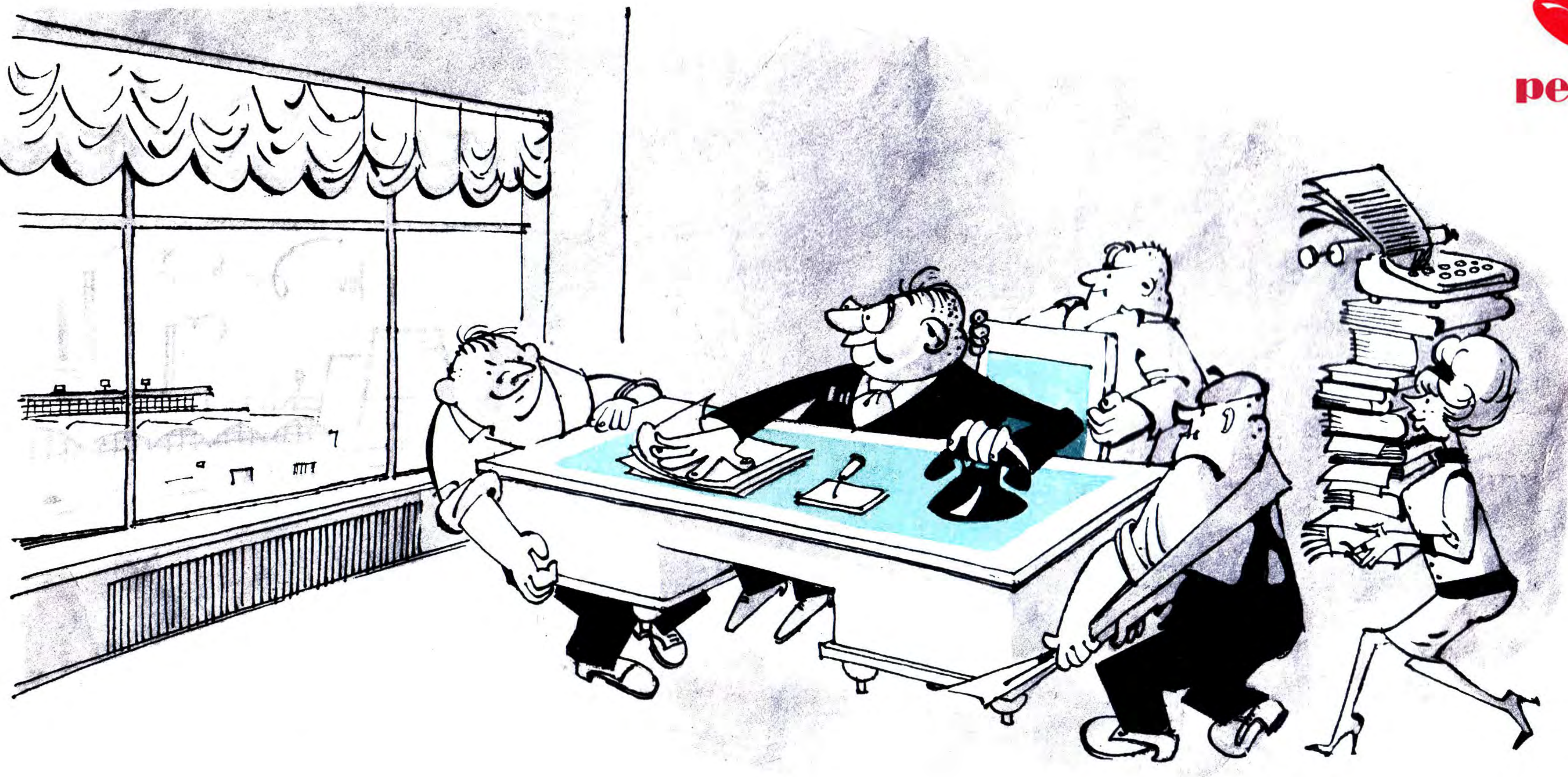
Створився абсолютно ненормальний стан з виконанням постанови Ради Міністрів СРСР про переведення вищих навчальних закладів з міст на базу радгоспів, учбово-дослідних та експериментальних господарств. За два з половиною роки, що минули від схвалення постанови, з 32 передбачених до переведу інститутів переведено... лише три.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

А ВУЗ і нині там.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Карпо Карпович вирішили наблизитись до виробництва.

Євмен ДОЛОМАН

Таких жаків наговорила. Що бідному Ягнятї спать не сила: Ввижаються ікласті сіроманці, Дрижать мало, як в лихоманці, І стиха мекає собі під ніс: — А хай ту воду вхлупить біс — До Вовка в пашу не піді, Сяк-так переживу біду... Блукало, сповнене тривоги, І не пило від страху, і не їло. Захляло геть і — простягнуло ноги.

Мораль? — До чого тут вона, Коли Ягнятї так не повезло. В цім не його, а матері вина, Що так виховувала сина-Барана...

А Вовка в тих краях ніколи й не було.

Не каламутило оце Ягнятко воду (Як то у Глібова або ж Крилова). — Воно її боялось зроду... Про не у нас і піде мова. Його щодинни научада мати Всі водопой обмінати. Стара все говорила без упину: — Ти водопой стережися, сину. Обходь озера, і ставки, і ріки. Інакше Вовк тобі вкоротить віку...

НАШІ
КРАЩІ
ЛЮДИ
ТРУДЯЦІ

Михайло Пилипович
ШАРОВКІН

Голова колгоспу «Маяк», Чугуївського колгоспно-радянського управління, Харківської області.

До Пилиповича люди
У колгосп з ім'ям «Маяк»
Приїжджають звідусюди
Подивитися, що і як.

Бо ж про це хазяйство слава
Краєм котиться лунка,
Бо ж принадно і яскраво
Сяє світло «Маяка».

Йосип Абрамович
ДАНИЛЕНКО

Директор Українського науково-дослідного інституту тваринництва Лісо-степу і Полісся УРСР, член-кореспондент ВАСГНІЛ.

Знає, як меню складати,
Запроваджувать режим,
Що корівкам випить дати,
Закусити треба чим.

Вчений точно, науково
Розраховує, шука,
Як одержать від корови
Більше м'яса й молока.

Василь Овсійович
КОЗУБЕНКО

Професор Харківського інституту рослинництва, селекції і генетики імені Юр'яна, лауреат Ленінської премії, доктор сільськогосподарських наук.

Він мислив і ствердив актом,
Що «королева» брала шлюб.
Професор їм її характер,
Хто їй до пари, хто їй люб...

Хай буде злагода у домі,
Де кукурудзні лани,
І хай народяться вагомі
В неї пашалки качани.

Дружини шаржі М. ЛІТВИНА (Харків).
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ПРО ГУДЗИКИ І АГРОХІМІЮ

Агроном Василь Скорик, як той древній Цезар, одночасно підписував папери і відповідав людям, що зібралися в конторі колгоспу. Він дуже поспішав на автобус.

— Пам'ятай же, Василю Степановичу, про літературу, — сказав голова колгоспу Петро Гаркуша. — От ми часто кажемо: «Хімія — це щедрий урожай!» А як на полях себе покажемо, якщо знань у нас не буде? Добувай мені книжки і про агрохімію, і про зрошення, і...

— І про нас не забудьте, — озвався механік Ключник. — Багато людей на механізаторів учимо, а підручників, — один-два та й нема.

— Зафіксував, не забуду! — кинув агроном і подався з контори.

...Увечері другого дня Василь Скорик рапортував Петрові Гаркуші про те, що він благополучно з обласного центру прибув.

— А що ж ти, Степановичу, хорошого там роздобув? — запитав голова.

— О, багато чого набрав! — похвалився Скорик. — Хоч би й гудзики. Екстра!

— Приший оту «екстру» собі до носа! — сердито відрізав Гаркуша.

— Вам, Даниловичу, не подобаються пластмасові гудзики?! — здивувався агроном. — В такому разі покажу нейлонові краватки. Там такі, що й стиляга позаздрить!

— Ти що, Василю Степановичу, хильнув у дорозі? — підвищив голос Гаркуша. — Я його про книжки питаю, а він мені гудзики тиче!

— І я про книжки мову веду, — відповів Скорик. — Ви послушайте! Приїхав я до Запоріжжя і зразу ж пошуки почав. Магазин «Технічна книга» — бачив. І на «Медичну книгу» натрапив. Навіть «Ноти» в око впали. А магазину нашої сільськогосподарської літератури там нема. От і довелося мені без нот веселої співати!... По всьому місту гасав, у багатьох книгарнях побував і все ж таки потрібної нам літератури не підшукав. Зате, побив у місті дуже хороший магазин «Гудзики». Я, звичайно, не проти гудзиків і краваток, але ж їх і в універмазі можна купити.

Щиру правду сказав агроном Скорик. Нема в славному Запоріжжі спеціалізованого магазину сільськогосподарської літератури. Місто як на дріжджах росте, щоразу стають до ладу нові будинки (з хорошими торговельними приміщеннями в них), а в міськраді все старої пісні співають: «Нічого підходящого нема тепер»... Заждїть, мовляв, може, буде в четвер! Такий приклад для початку.

Згадується, що вже більше року минуло з того часу, як було сказано і наказано відкрити в обласних центрах магазини «Сільськогосподарська книга». Ну, й що ж зробили, що відкрили? Е, казала Феся, — обійдеться. Довго лічити не доведеться, бо на всій Україні таких магазинів поки що лише одинадцять.

Скажімо, виконком Херсонської обласної Ради давно ухвалив постанову: відкрити на вулиці Ушакова магазин «Сільськогосподарська книга» з відділом при ньому «Книга—поштою».

Ходять люди по вулиці славного флотоводця Ушакова. Чимало магазинів вони тут бачать, а отого самого, що про нього в постанові сказано, знайти не можуть, бо він і досі стоїть лише на паперовому фундаменті.

Добре, що в Херсоні хоч постанову написали. Будемо сподіватися, що все ж таки її виконають. А що можна сказати ось про таке листуваннячко?

Одержують у Волинському облкниготорзі папір і читають:

«Вам слід підняти клопотання перед вищестоящою організацією про виділення коштів на будівництво вказаного магазину.»

Голова виконкому Луцької міської Ради
М. БЕЗДУШНИЙ.

Отак «нижчестояща» киває на «вищестоящу», а та знову почне писати до «нижчестоящої», але ж з такої «літератури» не довідаєшся, як підвищити родючість поліських ґрунтів.

І в Полтаві добре пишуть. Там теж про магазин написано, що: «Положительно решить вопрос не удалось».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Київський комбінат торговельного обладнання виготовував для Львова 45 спеціальних медичних стільців. Усі 45 стільців Львів повернув комбінатові, як брак.

Авторові браку в. о. начальника слюсарно-механічного цеху М. І. Фурманову було присвоєно звання заслуженого бракороба. Його портрет прикрасив «Дошку заслужених бракоробів» у № 18 «Перця».

За випуск браку Фурманова з роботи знято. Вартість бракованої продукції стягнуто з винних. Про це написав нам з прокуратури м. Києва радник юстиції т. Папенко.

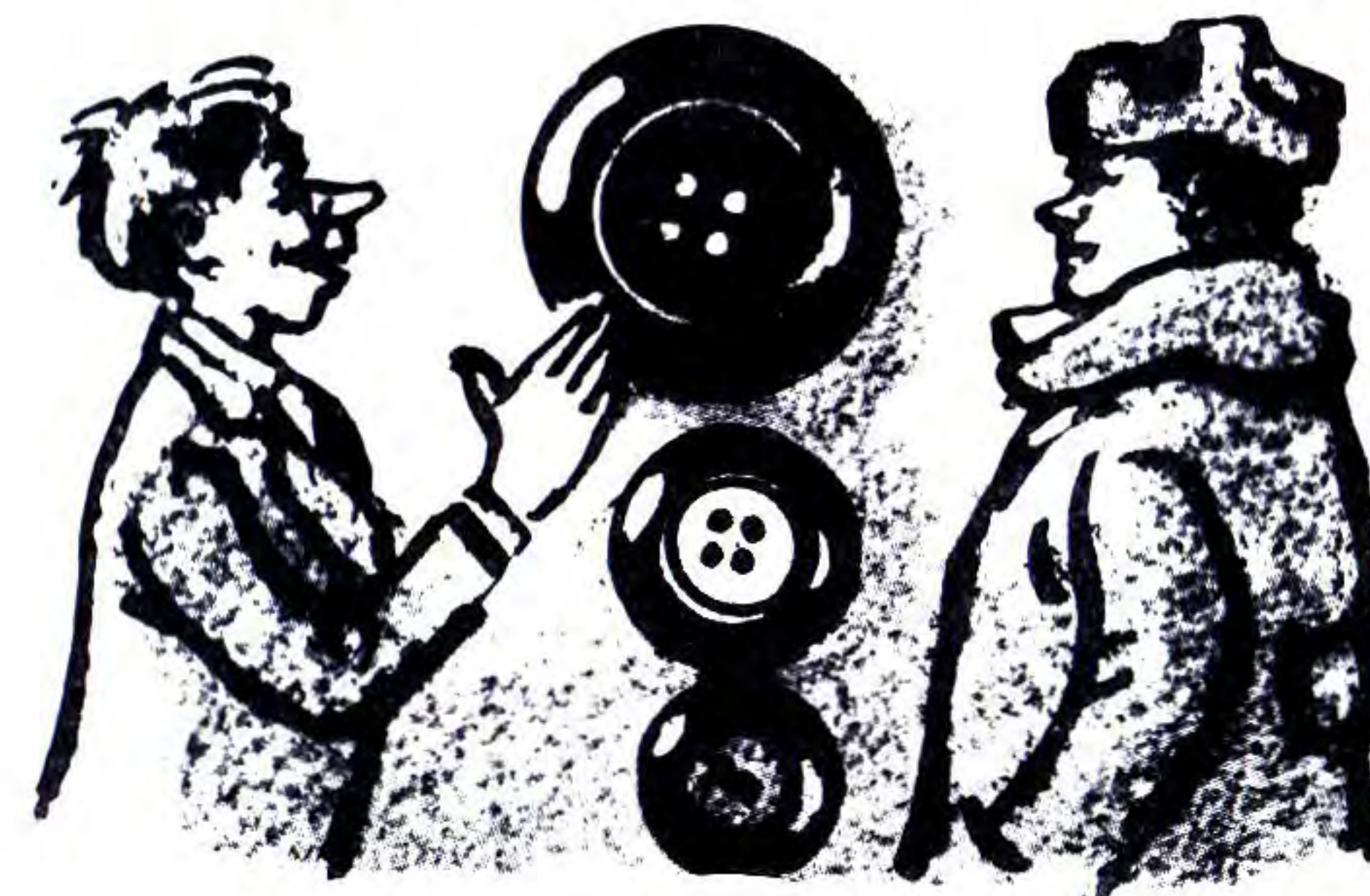
Невже славні полтавці сподіваються, що їм вареники, як тому Пацюкові, самі до рота скакатимуть?

Почніть мову про сільськогосподарську літературу в Луганську, Вінниці, Ужгороді та й інших містах. Дуже хорошу відповідь почуєте. Вам скажуть: «Хіба ми не знаємо, що знання в книзі, а книга — в магазині, але ж нема приміщення».

А невже не можна обійти оте кляте «але»?

Можна! Чому б не зробити (нехай тимчасово) хоч би й так, як зробили свого часу в Одесі? Там перетворили одну з рядових книгарень у спеціалізований магазин «Сільськогосподарська книга». Добре працює той магазин. У ньому великий вибір літератури. Її продають на місці, вивозять автолавкою в райони, висилають поштою.

Хіба лише Одеса приклад подала? Адже змогли ось недавно відкрити магазини сільськогосподарської літератури в Кіровограді і

Ровно, Івано-Франківську і Хмельницькому, в Черкасах і Чернівцях. Магазины відкрили, бо зайвих паперів не писали.

Якщо важко підшукати приміщення для книгарні, то чому ж не організувати торгівлі в кіосках? А їх же можна поставити там, де люди з села бувають. Хоч би і в районах ринків.

Подумавши, багато чого можна зробити, якщо з гарячим серцем до діла взятися. А зробити треба, бо, як сказав голова колгоспу Петро Гаркуша:

— Можна не тільки до пальта, а й до шляпи найбільшого гудзика пришити, але якщо ти будеш плутати гербіциди з квашеною капустою, то сільського господарства не піднімеш!

Л. ГРОХА.

Як щезне десь в путі вантаж
І це в конфлікт переросте, —
Куди йдете ви? В арбітраж!
Юристу скаргу несете.

Загляне в кодекса юрист:
У розділ «А», в параграф «Б»...
В юриста пункти є і хист,
Щоб вас відстоять і себе!

Кебета — скриня «багажу»!
Уміє гнути так і сьяк...
Та я вам краще розкажу,
Як влип на днях юрист Хом'як.

Двом базам він (таке бува!)
Служив з торішньої пори.
А звалась перша — «Номер 2»,
А друга звалась «Номер 3».

По сумісництву там Хом'як
Тихенько вів свої діла.

АРБІТРАЖ

Не ждав напасті він ніяк.
Вона ж — сама його знайшла.

Приперли п'ять грузовиків
Із бази «Два» на базу «Три»
Побитих тисячу горшків!
А де побито — розбери!

Чи там, чи тут!.. Як глянув зав
На черепки з-під козирка,
Вхопивсь за голову й сказав:
— Гукніть негайно Хом'яка!

Нас дурять, — каже, — серед дня!
Пишіть! Знайдіть на них права!..
І вшварив грізне послання
Хом'як на базу «Номер 2».

«Ви вже ловилися не раз!
Ваш груз наводить на думки:
На плечах голови у вас,
А чи макітри та горшки!»

Ми з вас по пунктах «Же» і «Ка»
(Стаття — один, параграф «Ем») —

Здерем за кожного горшка,
А в сумі — тисячу здерем!»

Завбази «Два» одержав лист
І звів до стелі кулака:
— Які нахаби! Де юрист!
Гукніть негайно Хом'яка!

Поглянь, — кричить, — не бачив
світ:

Лякають, дідько їх бери!..
І сочинив Хом'як одвіт
Своїй же базі «Номер 3».

«Ви не виляйте, як в'юни!
Ті пункти ваші ще не все:
У вас ворота одчини —
І вже спиртягою несе!»

Тож згідно пунктів геть усіх
(Ви в руки кодекси візьміть!),
Пили горшками, били їх! —
Самі за збитки і платіть!

Як прочитав завбази «Три»,
Що з нього роблять пияка,

То аж підскачов догори:
— Гукніть негайно Хом'яка!

— У суд! — горлає база «Два».
А база «Три»: — Це ми їх в суд!!
В юриста сохне голова,
Бо скритно ж служить — там і тут.

Бо він же мусить на суді
Вести «в двох лицах» арбітраж!
Оформив справи... і тоді
Зробив Хом'як крутий віраж.

Схопив портфеля — і тікає.
І зник...
А вчора чув я вість,
Веде дві бази! «Номер 5»
І другу, ту, що «Номер 6».

Вже там обкручує роззяв.
Вже там, як справа припіка,
То цей, то той волає зав:
— Гукніть негайно Хом'яка!

ДАЛІ БУДЕ

Жив та був собі у селі Чорнухи, Лохвицького району на Полтавщині, чоловік на ім'я Олексій Дмитрович Винниченко. Жив-поживав і добра наживав. Добро він наживав не дуже чесно, а як по правді сказати, так зовсім не чесно.

Заготовляв Олексій Дмитрович худобу у Пирятинському районі по одній ціні, а збував на м'ясопункти по дорожчій. І взяли Олексія Дмитровича по під білі рученьки, одвели Олексія Дмитровича в казенний дім і посадили на тверденькій лаві. І сказали Олексію Дмитровичу: «Посидь, прохолонь, подумай». І сидів Олексій Дмитрович, і думав Олексій Дмитрович не один день і не одну ніч, а цілісіньких п'ять років думав Олексій Дмитрович. Та так-таки нічого й не видумав Олексій Дмитрович.

Про нього подумав і ним піклувався Дмитро Кіндратович Солов'ян, директор заготконтори Чорнухинської райспоживспілки. Взяв його до себе на роботу, і знову почав Олексій Дмитрович жити-поживати, худобу заготовляти, м'ясо здавати, добро наживати. А тут ревізія... Ай-ай-я-яй, нехороша така ревізія! І довелося Дмитрові Кіндратовичу однією рукою Олексія Дмитровича з роботи знімати, другою рукою за ревізією двері зачиняти, третьою рукою... Але ні, стривайте, у Дмитра Кіндратовича тільки дві руки. Так що, коли він другою рукою за ревізією двері зачинив, то першою рукою Олексія Дмитровича на старе місце посадив.

І знову почав Олексій Дмитрович жити-поживати... Словом, див. спочатку.

Винниченко у касира гроші брав, худобу купував, вигадані прізвища підставляв, бариш до власної кишені клав.

Грив Олексій Дмитрович руки і в колгоспі «Україна», і в колгоспі імені Чапаєва, і в колгоспі імені Калініна, того ж таки Лохвицького району.

Потім стало Олексію Дмитровичу скучно одному і знайшов він собі напарника — Василя Григоровича Криворучка. Відкрили вони собі рундучок і почали собі вдвох добра наживати, «ліве» м'ясо «шттовхати».

У такий спосіб хапонував Олексій Дмитрович 16 тисяч карбованців. Хапонував і нарешті задумався. Як далі жити? Невправка виходить. На тих двох, що дав бог, бігати-хапати, добро наживати вже не встигаєш. Треба про техніку подумати. Думав Олексій Дмитрович, думав й таки придумав.

Написав він громадянину Семенюті квитанцію, ніби той здав у заготовлю свою корову, взяв у Семенюті мотоцикл, а сам одержав гроші у заготконторі.

Узяти взяв, та не довго радів. Воно як подумаєш — кінч на чотирьох ногах спотикається, а у мотоцикла тільки два колеса. Треба щось таке, щоб на чотирьох ногах, чи то пак — колесах.

Хто шукає, той знайде. І пронюхав Олексій Дмитрович, що на Чернігівщині, у Прилуцькому районі, у колгоспі «Шлях до комунізму» продається «Москвич»...

І зрозумів Олексій Дмитрович, що не продадуть йому машини, бо мусить колгосп продавати колгоспові, а не приватній особі... І вирішив Олексій Дмитрович взяти доручення у голови колгоспу ім. Щорса, Лохвицького району, Козоріза на купівлю «Москвича», нібито для колгоспу...

І як вирішив, так і зробив... А тут знову ревізія... Ай-ай-я-яй, нехороша ревізія! Бека ревізія!

Що було робити бідному Олексію Дмитровичу? Знову сідати? Знову думати? Не хотілося йому ні сідати, не хотілося йому думати. Залишалося одне — тікати. Так Олексій Дмитрович і зробив.

Куди він утік? Хто його знає!

Не знає цього навіть начальник паспортного столу колишнього Чорнухинського районного відділення міліції Василь Якимович Луговий, котрий, видаючи свого часу Винниченкові паспорт, не потурбувався навіть, щоб той паспорт був десь прописаний.

Словом — далі буде... (Коли вплимають Винниченка, звичайно).

М. ПРЯДУН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Іди на страшний суд!!!
— А мене взяли на поруки!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ШИРОКА, АЛЕ НЕ ПОВНА...

У Західному Берліні готуються до неабиякого видовища — тут під високою егідою не якихось там безвідповідальних дурисвітів, а поважних панів із західноберлінського магістрату, або, як він тут зветься, сенату, має відбутися «Тиждень безглуздя».

Програма того семиденного безглуздя широка і різноманітна. Жителі Західного Берліна і запрошені гості зможуть послухати так звану оперу «Севільський монтер» (не плутати цей витвір західноберлінських блазнів з «Севільським циркульником» Россіні!). Є у програмі і «кантата» для камерного оркестру, який складається з повного набору кухонного начиння. Буде дано також виставу для курей і

півнів. Відбудеться семінар на тему: «Життя безпечних шпильок!».

Окрім того, в програмі є й такі другорядні видовища, як, наприклад, конкурс на найбільшого ненажеру, змагання з стояння на голові й інші безглузді витівки.

Що й говорити, багата і різноманітна програма. А все-таки не повна. Якщо уже закортіло «отцям» Західного Берліна своє безглуздя демонструвати, то обов'язково мали б у програму включити хоч кілька «номерів» з отієї безглуздої політики, яку вони разом із своїми покровителями проводять у Західному Берліні, створивши тут вогнище небезпеки для миру і спокою народів.

ПРАВДИВА «ВІТРИНА»

Як повідомляє західна преса, у Південній Кореї коло трьох мільйонів безробітних. А тим часом у Вашингтоні режим сеульських маріонеток називають «вітриною демократії».

Тут нічого додати, хіба тільки, що

Судити можна по вітрині,
Що за товар у магазині.

ФІНАНСИ І... ПРОСТИТУЦІЯ

Боннський міністр фінансів Дальгрюн вдарив на сполох — порушив перед бундестагом питання про... професійну проституцію.

Ні, міністр не вимагає заборони цього ганебного явища. Це було б, на погляд пана міністра, просто не демократично. Це було б зазіханням на права і свободи «вільного світу».

Міністра турбує інше: як воно могло статися, що боннські власті забули про таке джерело прибутків, не догадалися накласти на проститутку податків?! На думку пана міністра професійна проституція для боннської казни пахне мільйонами марок щорічно.

Навколо цього питання в боннському бундестагу розгорнулися палкі дебати. Депутати від соціал-демократичної партії зажадали, щоб відповідні експерти спочатку підрахували прибутки майбутніх платників податків, інакше, мовляв, соціал-демократичні депутати не голосуватимуть за цей закон!

Поки що бундестаг не дійшов згоди у цьому питанні. Справу передають на вивчення спеціальним експертам.

Західнонімецькі фінансисти, мабуть, розраховують на значне поповнення боннської казни, бо справа проституції у Західній Німеччині поставлена на широку ногу.

Міністр оборони США Макнамара закликав роздувати військовий бюджет США для боротьби з міфічною «комуністичною небезпекою» й погрожував мало не знищити соціалістичні країни. (3 газет).

Мал. К. ЗАРУБИ

МакнаМАРЕННЯ

ПРИВАТНИЙ СМІТНИК

Була собі в Західній Німеччині, а точніше — у Баварії, поблизу містечка Кляйншверценбах, купа сміття. Величезна купа і, звичайно, приватна, оскільки все там у них спирається на святий закон приватної власності.

Значить, купа, як купа. Та перетворилася вона на об'єкт серйозної державної справи. Можна сказати, на проблему перетворилася.

Справа в тому, що господар сміття складав його саме там, де пройшла нова автомобільна дорога з Мюнхена у баварські гори. Якраз на крутому повороті.

Наробило те сміття уже автомобільних аварій, а з місця зрушити його ніхто не міг — приватна власність! І територія під смітником теж приватна. Отож спробуй зазіхнути на приватне сміття, що лежить на приватній території!

Хазяїн згоджувався поступитися своїми правами тільки за 25 тисяч марок.

Справа дійшла аж до баварського парламенту — ландтагу. Там після торгів на підставі священних законів про приватну власність зішлись на двадцяти чотирьох тисячах.

От вам іще одне підтвердження, що в Західній Німеччині покидьки високо цінуються.

А ДЗЕРКАЛО Ж НЕ ВИННЕ!

Американські статистики говорять, що «цифри — дзеркало життя».

Одне з численних американських статистичних відомств зробило деякі цікаві підрахунки. Коли глянути в те «дзеркало», то можна побачити, що:

У Сполучених Штатах понад два мільйони людей робили спроби покінчити життя самогубством. Щороку 200 тисяч американців пробують або залізти в зашморг, або кинутися з мосту, або ще у якийсь спосіб достроково податися на той світ.

Майже два з половиною мільйони американських дітей не мають або батька, або матері тільки тому, що їхні батьки розлучені. Недарма за кількістю розлучень Сполучені Штати міцно утримують світову першість.

У США налічується сто тисяч (яка кругла цифра!) наркоманів різного віку — від підлітків і аж до сивих дідуганів.

На кожні шість американських алкоголіків припадає одна жінка. Переважно, з «вищого світу».

Коли ж ідеться, скажімо, про злочинність, то тут навіть звиклі до всього американські статистики жахаються.

І саме на них, на статистиків, усе тепер і звалили. Газета «Нью-Йорк дейлі мірор» звинуватила їх у схильності до перебільшень.

Але ж давно сказано, що нічого на дзеркало кивати, коли пика крива.

АНГЛІЙСЬКІ НЕМОВЛЯТА ТА АНГЛІЙСЬКІ ЦУЦЕНЯТА

Нарешті милосерді англійські законодавці схаменулися й вирішили переглянути деякі існуючі в їхній країні закони про права... тварин. Почали переглядати — і за голову взялися: виявляється, що англійських цуценят ошукано.

Подумайте лише: кожен, кому заманеться, може зовсім безкарно підкинути кому завгодно нещасне цуценя.

Сором же на весь світ! Що скажуть про Англію?

Не стерпіли англійські законодавці такої несправедливості і стали горою за беззахисних цуценят. Видали новий закон на захист собачих нащадків. Тепер, якщо хтось в Англії підкине цуценятко, то має платити за це чималий штраф — 50 фунтів стерлінгів!

Та інша річ, якщо якийсь татуньо або мамуня підкине під чужі ворота своє немовлятко. На цей випадок в Англії існує старий закон, ще з 1824 року. Він карає за це штрафом у розмірі 25 фунтів стерлінгів.

Удвічі менше, ніж за цуценя!

Мал. Л. КАПЛАН
Текст С. ОЛІЙНИКА.

**ЗАТУЛИЛА ЦЕРКВА ОЧІ.
СВІТ ЇЙ СТАВ ТЕМНІШЕ НОЧІ...**

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ
НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Г-18-2-12. Г-18-3-46. Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (521) (на українском языке). Підписано до друку 5. III. 1964 р. Папір 70×108 $\frac{1}{4}$ —0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05789.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1.

Зам. 0977. Тираж 405 000 прим.